

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΔΡΑΚΟΣ Ο ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ

Η ζωή του και τα κατορθώματά του. Για το νερό μιας πηγής. Μια φιλονεικία Δράκου και Μάρκου Μπότσαρη. Ο Γιώργης Δράκος και η φάρμα του. Στο πολιορκημένο Μεσολόγγι. Ο Δράκος με τον Καρζιόκαλη. Η φοβερή καταστροφή στον Άβαλατο του Φαλήρου. Η αιχμαλωσία και έτραγκικές θανάτος του Γιώργη Δράκου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

«Γεώργιος Δράκος!... Δράκος, όνομα και πράμα. Λεβέντης άρματούλος. Τέλειος Σουλιώτης. Βλέποντας το άγριο μουστάκι του στην εικόνα του, καταλαμβάνουμαι από δέος...»

Έτσι χαρακτηρίζει τον έπιγον αυτόν ήρωα ένας βιβλιογράφος του. Ο Δράκος έδρασε στο Σουλί. Όταν οι Άρβανίτες πολιορκούσαν τή Σουλί, μετά τήν παράδοσι του Άλη Πασά, οι Τούρκοι έδοξιάμασαν να κωρνεύσουν, με όρηνητιζήν έφοδο, τήν πηγή από τήν όποιαν έπαυαν νερό οι Σουλιώτες. Έκείνοι που φρουρούσαν τήν πηγή ήσαν λίγαι κ' άπορρογοί και λίγο έλιγαι νεά τήν πύλη ό έχθρος τή βίαι και να καταδικαστούν οι Σουλιώτες σε θάνατο από τή όίγα. Έτοξεε όμως ό Γεώργιος Δράκος έγκυλιόσ όπ' όπαι, με δεκαοχτώ άποτασιαστικά παλληκάρια του. Οι Τούρκοι, μόλις τον άντελήφθησαν, όχησαν άπάου του, Ξηη μιλιάδες όλοι - όλοι, και τον περικύκλωσαν. Ήσαν τόσο βεβαίαι πώς να κατελάμβαναν τήν πηγή, όστε είχαν μετακομίσει εκεί και τίς σπηλιές τους και πολλές άποσπειρές τους για ά στρατοπεδεύουν. Μά ό δεκαοχτώ γενναίαι Σουλιώτες του Δράκου στέζουν άτρανταχοί στις θέσεις τους και άποκρούουν τίς επιθέσεις του ήσασάντος έχθρου!...

Μέσα από τήν νύκτα του Σουλίου, οι Σουλιώτες, βλέποντας τόν κίνδυνο που άπέφγε ό Δράκος από τή παλληκάρια του, έξορρίζουν τόν Νότη Μπότσαρη να τρέξει και να τόν ενισχύσει. Άλλ' ό γερο-Μπότσαρης άπαντα :

— Μή φοβάσαι. Ο Γεώργιος ό Δράκος δέν ντροπιάζεται. Θα πολεμήσει σαν λιοντάρι, κ' άν δέν μπορέσουμε έμεις να τόν γλυτώσουμε, θα σωθί μόνοσ του!

Τέλος όμως ό Νότης Μπότσαρης κατάλαβε ότι ό Τουρκαλιός ζευμαρός θα έπαιγε τή φουγά έκείνη τόν ήρωα κ' άπετάσσει να βγύ ό βοήθειά του. Οι Σουλιώτες άνοιξαν τήν πύλη του Κάστρου, έκαναν μια μεγαλειώδη έξοδο με τή γαταγάνια στο χέρι, κινήγησαν τούς Τούρκους και άνεκρήφωσαν ήρωα τής νίκης εκείνην τόν Γεώργη Δράκο.

Ο Ιστορικός Χριστόφορος Περιομβός, στα «Πολεμικά Άπομνημονεύματά του, περιγράφει μια έφοδο τόν Σουλιωτών, με τόν Δράκο επί κεφαλής, γενομένην κατά τόν Άπριλιο του 1821, εναντίον τής Μυλοποτασής, μάς όχηφές θέσεως κοντά στο Σουλί, τήν όποιαν έφυλαγαν πεντακόμοι άνδρες οι Γκιέηδες. Γράφει λοιπόν ό Περιομβός :

«Τόσον οι Σουλιώται, όσον και οι εκ τών γύρω του Σουλίου χωριών, έδειχθησαν χωρίς εξαίρεση άνδρες και τοληροί. Χρεωσείται όμως ένας ξεχωριστός έπαινος εις τόν Γεώργιον Δράκον, ό όποιος εκρήμισε πρώτος τόν τοίχον, και, μολογίτι έπληρώθη εις τόν μηρόν και τήν χείρα και κατέκειτο εκτάδην όδονόμοσ, όχι μόνον δέν άφρη να τόν άποκαρρίνουν εκείθεν, άλλ' έφώναξε προς τούς συντρόφους του :

— Μεία! Μεία! Ζωντανός, ζωντανός!».

Πρό τής ιστορικής αυτής μάχης συνέβη και τόν άκόλουθο έπεισόδιο: Ο Μάρκος Μπότσαρης και ό Γεώργιος Δράκος φιλονεικούσαν πού ά φάρα από τίς δύο τους είχε προσφέρει μεγαλειότερος ύπηρεσίες στον Σουλιωτικόν άγώνα. Ο Δράκος, για να μη χάνεται καιρός σε τέτοιες άνάσεις λογομαχίας, κ' έπειδή έτοιμάζοντο να κινήθουν εναντίον τών έχθρων, ειπε στο Μάρκο Μπότσαρη :

— Μάρκο, τά τιμημένα παλληκάρια δέν καυχόνται... Να ή Ρόδος, να και τή πηδήμα! λέγαινε οι παλαιοί μας πρόγονοι. Έμπρός, λοιπόν, κ' εκεί θα τόν δείξουμε!...

Έπειτα από τά λόγια αυτά, έπέρασαν τόν ποτάμι. Και, στη μάχη που άκολούθησε, δέν ήξεραν οι Σουλιώτες πούδν από τούς δύο άρχηγούς να πρωτοθαυμάσουν, τόν Δράκο ή τόν Μπότσαρη...

Στή μάχη επίσης τών Πέντε Πηγαδιών, στις 27 Ιουλίου 1821, ό Γεώργιος Δράκος έδειξε, όν άρχηγός τών Σουλιωτών, έξαιρετική άνδρεία. Δέν είχε παρά τρακόμοια παλληκάρια κ' όμως κατα-

τόκασε τόν έχθρο. Ο Ιστορικός Χρ. Περιομβός γράφει σχετικώς :

«Περί τήν όδηγόν ώραν τής έσπέρας, ενώ όλοι σχεδόν οι στρατιώται έκοιμώτο κάτω από τά δένδρα, έπαφουσιάθη προς τόν άρχηγόν εις εκ τών δύο σκοπών και τού ειπε ταύτα :

— Γενναίωτατε Άρχηγέ! Οι Τούρκοι όλοένα μας πλησιάζουν!

— Και έμεις, άπεκρήθη ό Άρχηγός, άνυπομόνωσ τούς περιμένομεν!».

Πράγματι δέ ό Δράκος με τά παλληκάρια του νίκησε και στη μάχη αυτή τούς Τούρκους.

Άλλά και σε άλλα μέρη τής μαρομένης Έλλάδος έλαμψε ή μεγαλοηρωία και ή λεβεντιά του Γεώργη Δράκου, ό όποιος διακρινόταν και για τή γρηγοράδα του.

Στήν Πελοπόννησο, κατά τήν τρομερή εκείνη έισβολή του Ήμβραη, ό Δράκος, επί κεφαλής όλης τής φάρασ του, πολεμήσε γενναίως στο Μανιάκι.

Στό Μεσολόγγι, τέλος, έδειχθή αληθινός ήρωσ σε πολλές περιστάσεις και μάλιστα στην έπιτυθειότητα που είχε να συμβάδξή τούς φιλονεικούντας καπεταναύους.

Μετά τήν καταστροφή του Μεσολογγίου, ό Γεώργιος Δράκος άκολούθησε τόν άρχιστάτηρο Γ. Καρζιόκαλη, ός άνώτερος άξιωματικόσ, και ύπηρξε ένας από τούς καλύτερους συνεργάτες τόν στην Άράχουβα και στο Δίστομο. Μαζύ του κατέβηκε στην Άττιχη και έλαβε μέρος στη δοκιματική έκείνη μάχη του Φαλήρου, όπου σκοτώθηκε ό μεγάλος Ρουμελιώτης άρχιστάτηρος.

Μετά τόν θάνατο του Καρζιόκαλη, άκολούθησαν διαθερα γενομένα. Στις 25 Άπριλιου 1827, οι Έλληνες προχώρησαν προς τας Άθήνας, χωρίς να έτοιμάζοντα ότι τόν Τουρκακο έπακό (όι περιήρησι Ντελήδες) ήσαν κωρνεύμενοι στην Ξηρή κοίτη τή Γιοσού και τούς περιέμεναν. Μερικοί Έλληνες, που ήσαν μέσα στην Άραχούβα, βλέπαι τόν κωρνεύται από φηλά έκαναν διάφορα σημεία στους δικούς μας να μην προχωρήσουν, μά εκείνοι δέν εκαταλάβαιναν και προχώρησαν Ξέγνοιαστοι.

Οι Τούρκοι τούς άφρησαν να κωρνευγώσουν, κ' άξαφνα πετάχτηκαν έξω από τόν ρόμα κ' έπεσαν έπάνου τους άγριοι, σπαθίζοντας δεξιά κ' άριστερά. Ήταν σωστή σφαγή! Τότε θεοβίτηκε τόν άνθος τής Έλληνικής παλληκάριας.

Άπό προφορική παράδοσι ξερομοι πως σκοτώθηκε ό Ίγγλιέςης επί κεφαλής του Τακτικού Στρατού, ό Σουλιώτης Λάμπρος Βέϊζος, ό Πάιν-γος Νοταράς, τόν όμοιο αρχοντοπούλο τής Κορινθίας και άλλοι πολλοί. Ως τή Φαληρική θάλασσα κινήθησαν τούς γενναίους Έλληνες μαχητάς οι φοβεροί Ντελήδες, σφαζόντας. Και ό γιάλος κωρνεύται από τά άματα!...

Τόν Γεώργη Δράκο τόν πύσανε οι Τούρκοι ζωντανό, τραυματισμένο. Μούγκριζε από τούς πόνοσ, μά πιο πολύ από τήν όργη κ' από τόν κωμό του Σουλιωτικόν λιοντάρι. Ο Κιουταχλής δέν ήθελε να τόν σκοτώσει, για να τόν χρησιμοποιήσει προς έξαναγκασμό τών άλλων Έλλήνων να παραδοθούν. Γιατί μερικοί, (με άρχηγούς τόν Σωτήρη Στράτο και τόν Νικόλα Ζέρβα) είχαν σωθί πέρα, κατά τούς Τρεις Πύργους, κ' ό Κιουταχλής ήθελε με κάθε τρόπο, άζόμη και με δολιότητα, να τούς βάλι στο χέρι.

Σάν δέν τόν κωρνεύσε όμως, παράδοσι τόν Γεώργη Δράκο στον Διοικητή τής Εβδούδας Όμερο Πασά Καρυστηλή. Αυτός, πιο σκληρός και πιο πρόστυχος, έδασάνισε πολύ τόν όμοιο παλληκάρια.

Τέλος, όταν τόν έπήγαμον στη Χαλκίδα για να τόν κλείσουν στα ιαπωνορρήμα του Κάστρου, ό Γεώργιος Δράκος, άπελιπμένος πειά, έπαισε σ' ένα γκρεμό και σκοτώθηκε!...

Αιώνία ή μνήμη του γενναίου τής Έλευθερίας πορούμου!...

